

TISZTVELT SZERKESZTŐSÉG!

Alattomos politikai akció

Lapjuk június 21-ei számában „Észrevételek a lakiteleki röpiratügyről” címmel olvasói levelekkel bővíztünk részleteket a szerkesztőség. Mivel ezekben az „olvasói levelekben” a személynemet sértő rágalmak kinyilvánítottságát lapjukban, a sajtóélet-kára hivatkozva kérem, hogy válaszsomai abban a terjedelemben tegyék közzé, amiben a támadásnak helyi adatk.

Nem kívánok mást, mint hogy a leíratakra reagálhassak. Nem felel meg a valóságnak, hogy a „ténykedés” semet egy koszorú ledobásával kezdtem Lakiteleken”. Ugyanis a napközi kerítésére helyezett koszorúval a tél folyamán találkoztam. Azt egy gyermeküket gyászoló szülőpár helyezte el oda, mint évente szokta. Ezúttal ez a koszorú napokig ott volt, majd olyan váratlanul, ahogy oda került, el is tűnt onnan. Kollégák elmondása szerint ez évért ére ily történet. Mivel közben sajnálom a gyászoló szülőket, és együttérzek velem, elképzelni sem tudom, hogy kinek lehetett érdeke az a koszorút onnan eltávolítani.

A GAMESZ-t az önkormányzat szüntette meg a községben, mivel a gazdálkodás egyik, valamennyi intézmény által átszervezni kívánt akadá-

lyozója volt. Jelzem, hogy azóta lényeges megalkarítások és fejlesztések történtek el a gazdálkodásban. Ötönmel vettem ezt a határozatot, de már az előzőlem kezdeményezte azt. Tehát a megszűntetésben nem lehetett szerepem.

Az iskolában egyetlen pedagógus „üldözéséről” sem tudok, hisz a szóban forgó ma is vezető tanító, az egyik legjobban elismert pedagógus az iskolában. Nevezett férjét nem is ismerem, és a múltjáról is csak a múltunkból kollégáimól van tudomásom. A kollégáim — ezek szerint — csak üldözési képzeletének áldozata, hiszen a személyét még csak komoly elmarasztalás sem érte, holott a szüők félrevezetésével komolyan ártott a testületnek és az iskola tekintélyének.

Az iskolában sem én, sem a kollégák nem „ijesztgetek” gyermekeket, hanem amikor a röpiaplejtésről a gyerekekhez is eljutatták azt, akkor éppen csitították és nyugalmat intették a gyermekeket. Való igaz, hogy néhány kezdeményező a saját gyermekét is felhasználta a röpiap lejtés-tésnél. Ezzel a gyermekkel szembeállították az iskolával, a tanítóval. Ezt próbálták nagy önmérséklettel kiküszöbölni a kollégák.

Hogy ki ki manipulált és befolyásolt ez ügyben, arról maguk a szüők panaszkodnak a legjobban, amikor elmondják, hogy az aláírásgyűjtők félrevezették őket. Azzal hatottak a lakosságra, hogy egy jelenléti ívet használtak fel „aláírásként”, a testület, érdeklében gyűjtött aláírára” hivatkoztak és visszaelték az emberek bizalmával.

Végül hadd mondjam el, hogy sem ezzel, sem más ügyvel kapcsolatban sem jelszavattam a gyerekeket. Ezt gondolom azok szeretnék rólam elhárítani, akik vagy nem ismernek, vagy éppen saját rágalmukkal leplezőkésztől tartanak.

Énnek az egész akciónak — véleményem szerint — semmi köze az iskolához, a gyerekekhez és a szüők-höz. Ez egy csupán politikai indítatlás, alattomosan megszerzett akció, félre szomortnak tartom azt, hogy pedagógusoktól, sőt gyermekeket is belekevernek a lelkiismeretlen kezdeményezők.

Dobó Attila

A füst és a bűz mindent eláraszt

A Petőfi Népe június 10-ei számában *Levegőbe beszélünk* címmel megjelent cikkhez szeretnék néhány gondolatot fűzni.

Valóban, az élet és az egészség környezeti feltételei romlanak, és ma már kevés csupán a jalkiállítás. Kérem, nézzetek körül jól, hol élünk mi Lakóhelyünkön, a kecskeméti Czollner téren, a néhány négyzetmé-

teres parkba gázolajkutat telepített egy vállalkozó. A közelben orvosi rendelő és egy iskola. A tanuló az utcán vagy a téren tornáznak, a hűdős, gázolajos levegőben, annak „köszönhetően”, hogy az üzemanyag kútján naponta 60-80 tehertanóval nőtt a forgalom. Török, iráni, iraki és még ki tudja milyen kamionokkal tunkolnak itt éjtel nappal, előre hátra tolatva. Ötökre hozom annak az elbírálását, hogy a 20-30 tonmás kamionok milyen bűzt árasztanak, mine beprócskák magukat a szűk területű töltőállomásra. Barnaváli tehertankók, állami gazdasági kamionok, tejesautók, munkagépek, mindenféle jármű, amelyet gázolaj hajl, mind itt gyülekezik. Bennünket, lakókat senki sem kérdezett meg, hogy lemondunk-e a jó levegőről. (A Czollner tér, régi nevén: Kistemplom tér, valamilyen kecskeméti legutóbbi levegőjű, fűkkel és bokrokkal védett, megnittem nyugalmas városrésze volt. — K. A.) Talán még nem késő, helyrehozzuk az önkormányzat azt a baklívást, amit — a tanács jóváhagyásával — annak idején a szennyvízforrásnak, a gázolajkutat az ide lejtésével elkövettek. Jelenleg ott tartunk, hogy sem ablakot nem tudunk nyitni, sem a növényekkel tele udvarunkra nem mehetünk ki, mivel a gázolajbűz és az autók füstje mindent eláraszt.

Szeretnék remélni, hogy jogos panaszkodunkkal ezúttal nem a levegőbe beszélünk!

Zs. B., négy éve rokkantnyugdíjas (Teljes név és cím a szerkesztőségben.)